

Sygn. akt VI K 875/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział VI Karny w składzie :

Przewodniczący SSR Tamara Grzelak

Protokolant prakt. Jakub Kochanowski

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 18 grudnia 2018r. i 5 lutego 2019r.

sprawy **T. F. (1)**, syna H. i J. zd. M.

ur. (...) w Ś.

oskarżonego o to, że

w dniu 17 maja 2018 roku w L. na drodze publicznej kierował pojazdem marki V. o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami

to jest o przestępstwo z art. 180a kk

1. oskarżonego uznaje za winnego przestępstwa z art. 180a kk popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 180a kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 /trzydziestu/ godzin miesięcznie
2. na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku
3. na podstawie art. 43 § 3 kk nakłada na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdów do Starostwa Powiatowego w Ś..
4. na podstawie § 17 ust. 1 pkt 1 i ust.2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. W. kwotę 619,92 złotych z VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu
5. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych [tekst jednolity Dz.U. 1983r. Nr 49 poz. 233 z zm.] zwalnia go od opłaty

/-/ SSR Tamara Grzelak

UZASADNIENIE

W sprawie T. F. (1) Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Starosty (...) z dnia 29.04.2016r., nr KM 5430.29.2015 cofnięto T. F. (1) uprawnienia do kierowania pojazdami wynikające z kategorii B Nr (...) wydane przez Starostę (...). Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności. Wcześniej, decyzją z 4.2.2016r., zatrzymano T. F. (1) uprawnienie do kierowania pojazdami wynikające z kategorii B nr (...). T. F. (1) skierowano na badania lekarskie, celem ustalenia, czy istnieją przeciwwskazania zdrowotne do kierowania pojazdami.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. decyzją z 15.9.2016r. nr SKO.KM.4030.155.2016 po rozpatrzeniu odwołania T. F. (1) od decyzji z 27.8.2016. utrzymało w mocy decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Mimo wysyłanych przez Urząd wezwań do zwrotu dokumentu T. F. (1) nie zwrócił prawa jazdy.

W dniu 17 maja 2018 roku ok. godz. 07:55, na ul. 11 listopada w L. T. F. (1) kierował samochodem V. o nr rej. (...). Funkcjonariusz Policji sierż. P. J. wraz z R. S. ze Straży Miejskiej w L. zatrzymali ten pojazd do kontroli. Po wezwaniu przez funkcjonariusza kierujący samochodem T. F. (1) oświadczył, iż nie ma obowiązku okazywać im prawa jazdy. Funkcjonariusze w wyniku sprawdzenia w policyjnych systemach informacyjnych uzyskali informację, iż mężczyźnie w dniu 29.04.2016 r. cofnięto mu uprawnienia do kierowania.

T. F. (1) ma lat 25 lat, ma obywatelstwo polskie, jest żonaty, ma dwoje dzieci, jedno z poprzedniego związku, dzieci są na jego utrzymaniu. Oskarżony ma wykształcenie podstawowe, z zawodu jest ślusarzem, nie pracuje, utrzymuje się z renty w wysokości 514 zł oraz świadczenia 500+. Oskarżony ma zobowiązania komornicze.

T. F. (1) wcześniej był karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 26.11.2015 r. , sygn. akt II K 390/15 za przestępstwa z art. 190a § 1 kk i art. 216 § 11 w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz z art. 212 § 2 k.k. na karę 3 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, które to kary połączono i wymierzono karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 07.07.2017 r. zwolniono z reszty odbywania kary ograniczenia wolności

- wyrokiem Sadu Rejonowego w Śremie z dnia 04.12.2015 r. sygn. akt II K 37/15 za przestępstwo z art. 157 § 2 kk postępowanie warunkowo umorzenia na 2 lata, zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000 zł, w dniu 2.06.2017 r. wykonano zadośćuczynienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień T. F. (1) [k. 49-49v w zw. z k. 12-13, 21-22]

- dokumentów: notatki urzędowej (k. 1), pisma Starostwa Powiatowego w Ś. z załącznikami (k. 5-7), karty karnej (k. 18), z pisma obrońcy oskarżonego z dnia 19.12.2018 r. wraz z załącznikami (k. 54), dokumentacji Starostwa Powiatowego w Ś. KM 5430.29.2015.2018 (k. 56)

T. F. (1) nie przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia. Oskarżony podał, że Starostwo chce mu zabrać prawo jazdy, które jest mu potrzebne, by wozić dzieci do lekarza, szpitala i w inne miejsca. Nadto wskazał, że Starosta Powiatowy w Ś. w roku 2015 lub 2016 wydał decyzję, aby mu cofnąć mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi bez podstaw i bez żadnych powodów. Obecnie w sprawie cofnięcia prawa jazdy prowadzona jest kasacja. Na rozprawie oskarżony nadto wskazał, że nie wiedział, że nie może kierować pojazdami, bo ma prowadzoną sprawę kasacyjną i jego mecenas mu powiedział, że dopóki się sprawa nie skończy może kierować pojazdami.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego tylko w części. Na przymiot wiarygodności zasługują jego twierdzenia, że wydana została decyzja o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami (decyzja Starosty Powiatowego w Ś.), a

także że oskarżony był wzywany do oddania prawa jazdy do Starostwa (...). W tym zakresie jego twierdzenia korelują z dokumentacją Starostwa Powiatowego w Ś. co do decyzji Starosty z dnia 29.04.2016r. w sprawie nr KM 5430.29.2015 i dalszych działań (...).

Natomiast nie zasługują na wiarę wyjaśnienia T. F. (1), iż nie miał wiedzy, że nie może prowadzić pojazdów mechanicznych. Decyzja Starosty o cofnięciu uprawnień została mu doręczona, składał od niej bezskuteczne odwołania (SKO, WSA), a nadto kilkakrotnie był wzywany przez Starostwo do zwrotu dokumentu prawa jazdy. Również reakcja oskarżonego na żądanie policjanta podczas kontroli drogowej- tj. odmowa okazania dokumentu w dniu 17.5.2018r.- wskazuje, iż T. F. (1) miał pełną świadomość, iż nie ma uprawnień do kierowania pojazdami i powinien zwrócić wystawcy dokument.

Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że nieprzyznanie się przez oskarżonego do zarzucanego mu czynu stanowi przyjętą przez niego linię obrony, tak samo jak odwoływanie się do konfliktu z byłą partnerką, który miał spowodować wszczęcie procedury w zakresie stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami. Decyzją Starosty (...) T. F. (1) został skierowany na takie badania. Całe działania miały podstawy w przepisach kpa.

Przydatne dla sprawy były zgromadzone **dokumenty**. Ich autentyczności oraz prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowała żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Należy zwrócić uwagę, iż z dokumentacji nadesłanej przez Starostwo Powiatowe w Ś. jasno wynika, iż w trybie kpa Starostwo prowadziło postępowanie co do T. F. (1) na podstawie informacji Komendanta Powiatowej Policji, a orzeczeniem lekarskie z (...) Centrum (...) w P. nr (...) z 16.3.2016r. stwierdzono u oskarżonego istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami.

Sąd zważył, co następuje:

T. F. (1) w dniu 17 maja 2018 roku w L. na drodze publicznej kierował pojazdem marki V. o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 180a kodeksu karnego. Jego wina i sprawstwo nie budzą żadnych wątpliwości.

Wskazać wyraźnie należy, że zgodnie z art. 180a kk - kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Dobrem chronionym jest bezpieczeństwo w komunikacji zagrożone przez niebezpiecznych prowadzących pojazd mechaniczny, w aspekcie eliminowania z ruchu osób, którym cofnięte zostały uprawnienia do kierowania pojazdami. Jest to jedno z nielicznych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji o charakterze indywidualnym właściwym. Jego sprawcą może być wyłącznie osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami, której te uprawnienia zostały cofnięte przez uprawniony organ. Przepis zakazuje prowadzenia pojazdu mechanicznego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu. Nie jest objęte zakresem zakazu prowadzenie pojazdu niemechanicznego lub prowadzenie pojazdu mechanicznego poza wskazanymi w przepisie miejscami. Jest to przestępstwo formalne i można je popełnić jedynie z winy umyślnej.

Jak wykazało przeprowadzono postępowanie dowodowe T. F. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 180a kk. Oskarżony nie stosował się do decyzji Starosty (...) nr (...) z dnia 29.04.2016r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, podstawą decyzji było stwierdzenie istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami przez T. F. (1). Oskarżony mimo tej decyzji w dniu 17 maja 2018 r. w L., na drodze publicznej prowadził samochód marki V. o nr rej. (...). Samochód jest pojazdem mechanicznym. Fakt kierowania pojazdem wynika nie tylko z notatki policjanta dokonującego zatrzymania, ale i z twierdzeń oskarżonego. Decyzja Starosty (...) nr (...) z dnia 29.04.2016r. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, utrzymana przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze nie pozostawia w swej treści najmniejszych wątpliwości, a T. F. (1) trzy razy był wzywany przez Starostwo Powiatowe do zwrotu dokumentu. Oskarżony wiedząc o wydanej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania

pojazdami kat. B kierował w dniu 17.05.2018 r. pojazdem mechanicznym na drodze publicznej. Decyzja Starosty podlega wykonaniu. Zachowanie i twierdzenie oskarżonego, odwołującego się do postępowania kasacyjnego przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, że mógł nadal kierować pojazdami, bo sprawa nie jest zakończona, nie znajduje żadnego potwierdzenia ani w przepisach prawa, ani w zasadach doświadczenia życiowego. Kolejny raz podkreślić trzeba, że T. F. (1) był niejednokrotnie wzywany do zwrotu dokumentu, a treści decyzji Starosty Powiatowego, SKO i WSA nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że nie mógł prowadzić pojazdów mechanicznych wobec decyzji Starosty z 29.4.2016r. Oskarżony wiedział o decyzji, kwestionował ją, składał kolejne odwołania.

Rozważając, jaka kara będzie najodpowiedniejsza dla T. F. (1) za popełnione przestępstwo i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, Sąd brał pod uwagę zgodnie z zasadami określonymi w kodeksie karnym, okoliczności przedmiotowe i podmiotowe. Zgodnie z art. 53 § 1 i 2 kodeksu karnego Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Społeczna szkodliwość czynu T. F. (1) jest wysoka: oskarżony w pełni świadomie kierował pojazdem wbrew decyzji Starosty (...) wydanej wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami, naruszając zasady bezpieczeństwa w komunikacji.

Wymierzając mu karę Sąd uznał, iż nacisk należy położyć na oddziaływanie wychowawcze w stosunku do oskarżonego i wdrożenie go do przestrzegania porządku prawnego. Jest on bowiem 25-letnim mężczyzną, wcześniej już karnym. Najistotniejsze pozostaje, że T. F. (1) musi nauczyć się przestrzegać porządku prawnego i żyć w sposób akceptowany społecznie. Zarazem jednak wymierzona kara musi działać odstrasżająco w stosunku do niego, tak by uzmysłowił sobie, że łamanie prawa jest nieopłacalne, gdyż żadna sankcja nie jest hipotetyczna, lecz realna i natychmiast wykonalna. Przy wymiarze kary Sąd miał także na uwadze kwestii prewencji ogólnej. Podkreślić trzeba, że dla bezpieczeństwa ruchu drogowego niezbędne jest czuwanie nad tym, by osoby mające uprawnienia do kierowania pojazdami miały wymaganą sprawność nie tylko w chwili ubiegania się o to uprawnienie, ale i później, gdy z tych uprawnień korzystają. Przepisy przewidują taką weryfikację w trybie administracyjnym. Wobec T. F. (1) postępowanie weryfikacyjne skutkowało wydaniem decyzji przez Starostę (...) na podstawie orzeczenia lekarskiego (...) Centrum (...). Wiadomości specjalne, uzyskane podczas badania oskarżonego, stanowiły podstawę stwierdzenia, iż istnieją przeciwwskazania lekarskie do kierowania przez niego pojazdami mechanicznymi. Stąd decyzja Starosty (...). Jednakże T. F. (1) nie zastosował się do tej decyzji, tym samym wystąpił przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Nie można bowiem zapominać, że celem usunięcia T. F. z grona kierowców (wobec istnienia przeciwwskazań lekarskich) jest zapewnienie bezpieczeństwa wszystkim potencjalnym użytkownikom ruchu drogowego, a nie wyrządzenie dolegliwości oskarżonemu.

Czyn z art. 180a kk zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Sąd uznał, że za popełnione przestępstwo dla T. F. (1) jedyną sprawiedliwą karą jest kara 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Taka kara nie przekracza jego winy i jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynu.

Brak jakichkolwiek podstaw do wymierzenia w niniejszej sprawie grzywny w sytuacji, gdy oskarżony nie pracuje i utrzymuje się z renty, ponadto przeciwko oskarżonemu prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Natomiast kara pozbawienia wolności byłaby zbyt surowa, stanowiłaby nadmierną represję. Jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął poprzednią karalność oskarżonego. Sąd nie znalazł żadnej okoliczności łagodzącej ani w zachowaniu, ani w osobie oskarżonego. Nie jest taką okolicznością twierdzenie T. F. (1), że musi wozić dzieci samochodem. Przeciwnie - wobec decyzji Starosty (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami z uwagi na przeciwwskazania lekarskie-

oskarżony musi być wyeliminowany z ruchu drogowego jako kierowca, by nie narazić innych osób, w tym własnych dzieci, na negatywne zdarzenia komunikacyjne.

Wysokość kary ograniczenia wolności wymierzonej w dolnych granicach przewidzianych przez ustawodawcę spełni stawiane przed nią cele i uwzględni okoliczności mające na nią wpływ. Sąd określił obowiązek wykonywania nieodpłatnej dozorowanej pracy na 30 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 43§ 1 kk orzekł wobec T. F. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Orzeczenie tego środka jest obligatoryjne. Mając na uwadze sposób zachowania T. F. (1) Sąd przyjął, iż na taki okres należy wyeliminować go z ruchu drogowego jako kierowcę pojazdów mechanicznych, mając na uwadze bezpieczeństwo wszystkich uczestników ruchu. Oskarżony podejmuje działania, by uzyskać uprawnienia do prowadzenia pojazdów. W najmniejszym stopniu nie oceniając zasadności tych działań - Sąd przyjął, iż roczny okres zakazu będzie odpowiednią dolegliwością, która powinna spowodować, że oskarżony będzie stosował się do zasad, przestrzegał porządku prawnego. Zgodnie z art. 42 § 1a pkt 1 kk Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w razie skazania za przestępstwo określone w art. 180a kk, a wg art. 43 § 1 kk jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozbawienie praw publicznych oraz zakaz i nakaz wymienione w art. 39 pkt 2d i 2e orzeka się w latach, od roku do lat 10, zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b i 3 orzeka się w latach, od roku do lat 15, a zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2c orzeka się w latach, od lat 2 do 6.

Na podstawie § 17 ust. 1 pkt 1 i ust.2 pkt 3 oraz § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. W. kwotę 619,92 złotych z VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, mając na uwadze ilość i udział obrońcy w postępowaniu przygotowawczym.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd z uwagi na trudną sytuację finansową oskarżonego i zobowiązania alimentacyjne zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty, uznając, iż uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową i rodzinną.

/-/ SSR Tamara Grzelak